

ใครจะกล้า

ต้นไม้ที่ยืนเด่นดูโดดเด่นอยู่กลางทุ่ง ฟ้าแดด ลมฝน ผ่านวันเวลามาหลายรอบปี

ไม่มีสิ่งใดที่จะทำให้มันไร้ค่าลง มีแต่ให้ร่มเงาให้ความร่มเย็นได้อิงแอบและพักพิง

จะมีสักกี่คนในโลกวันนี้ที่จะเป็นเช่นต้นไม้ต้นนั้น

ท่ามกลางคลื่นลมแห่งความหวาดระแวง **การทำความดี**
ด้วยการเสียสละ ต้องอาศัยความกล้าหาญยิ่งกว่ายุคใด

ในยุคที่ความสำเร็จถูกวัดด้วยตัวเลขทางเศรษฐกิจและ
ผลประโยชน์ ความคุ้มค่าของการลงมือทำ ในยุคที่ความ
หวาดระแวงทำหน้าที่เป็นเกราะกำบังทางสังคม

ใช่หรือไม่ เราพากันเคลือบแคลงสงสัยในรอยยิ้มของคน
แปลกหน้า เรามักตั้งคำถามกับมือที่ยื่นเข้ามาช่วยเหลือ
และเรามักจะมองหาผลประโยชน์แอบแฝง **ในทุกการ**
กระทำอันดีงามของเพื่อนมนุษย์

การทำบางสิ่งเพื่อส่วนรวม **เสี่ยงขึ้นชมมักจะถูกลื่นหายไปอย่างรวดเร็วด้วยเสียง**
วิพากษ์วิจารณ์และการจับผิด กลายเป็นกำแพงหนาที่ทำให้ผู้คนเริ่มเก็บงำความเมตตาเอาไว้ในใจ
หลายคนเลือกที่จะเบือนหน้าหนีและนิ่งเฉย ไม่ใช่เพราะคนในสังคมไร้น้ำใจ แต่เป็นเพราะ **“ไม่กล้า**
พอที่จะเผชิญหน้ากับคำตัดสินของสังคม” แล้วใครจะกล้า...

การเสียสละเพื่อผู้อื่นในยุคนี้ อาจเป็นเรื่องที่ต้องใช้ความอดทนและหัวใจที่แข็งแกร่งตั้งหิน
ผา แต่มันคุ้มค่าเสมอ จงเชื่อมั่น และกล้าที่จะเป็นแสงสว่างดวงเล็ก ๆ แม้ในวันที่โลกพยายามจะดับ
มันลงก็ตาม

คนข้างวัด

ติดตามอ่านบทความได้ที่ <https://konkhangwat.blogspot.com>